8e JAARG. № 256.

OOSTPOST

SOERABAYASCHE COURANT

Prijs der Inteekening.
Voor Soerabaya ℔ jaar ƒ24.– ℔ halfj. ƒ12.– ℔ maand ƒ2.–
„ Java. „ d°. „ 30.– „ d°. „ 15.–
„ Buitenb. „ d°. „ 36.– „ d°. „ 18.–
„ Europa. „ d°. „ 50.–
De OOSTPOST verschijnt dagelijks met uitzondering van den Zondag.

DONDERDAG 25 OCTOBER 1860.

Prijs der Advertentiën.
De prijs der ADVERTENTIEN is ƒ1.— voor elke TIEN WOORDEN; behalve het zegel.
Advertentien met groote letter betalen dubbeld.
Iedere herhaling na de twee eerste plaatsingen wordt betaald met de helft van het bedrag der advertentie.
Voor doorloopende annonces kunnen schikkingen worden getroffen.

EGBERTHA.

(*Vervolg.*)

Zoo leefde VEIT met zijne familie eenigen tijd voort, een geluk smakende dat zij in het geruisch der wereld niet gekend hadden.

Doch weldra grepen er omstandigheden en gebeurtenissen plaats, die op de ruwste wijze dezen vrede kwamen verstoren.

VI.

Wij maakten gewag van het bestand in het jaar 1497, tusschen KAREL VAN EGMOND en den aartshertog PHILIPS, als graaf van Holland, gesloten. Nog had dit bestand nauwelijks een jaar bestaan, toen keizer MAXIMILIAAN zijnen zoon PHILIPS, den erfvijand van den Gelderschen hertog, reeds weder aanporde om het nauwelijks rustend zwaard andermaal tegen KAREL op te nemen. De burgerij van Zutphen ontving het zekere berigt dat de Duitsche vijand de vesting Grolle het eerst tot zijne prooi had gekozen en riepen die van Nijmegen en Arnhem te hulp. Dreigende onweerswolken trokken boven de Gelderschen te zamen. De vorsten WILLEM VAN GULIK en JAN VAN CLEVE, door MAXIMILAAN tot den Gelderschen oorlog opgeëischt, verklaarden, dat zij als getrouwe onderdanen van den keizer dezen „geen dienst en heervaart konden ontzeggen." Om echter dezen oorlog tot hun eigen voordeel te doen uitloopen, zond de hertog VAN GULIK HENDRIK VAN KAMPESCH, heer van Wijkenrade, met JOHAN VAN PALLANDT, ruwaard van Willenstein en Herzogenrade, benevens den graaf VAN CLEVE heer DIDERIK VAN BRONKHORST EN BATENBURG en GOVERT TORK stadhouder van Goch, naar den keizer om van dezen — zij wisten dat hij hunne hulp behoefde — eenige vergoeding te bedingen voor hetgeen zij op het spel gingen zetten. Zij ontvingen dan ook de verzekering van het bezit van verscheidene Geldersche vestingen.

Intusschen sluimerde de wakkere Geldersche hertog niet. Krijgslieden werden in dienst genomen, de uitvoer van koorn uit de steden verboden en landloopers en verdachte personen verwijderd.

De keizer, steunende op de hulp van zijne bondgenooten, kwam zelf met een groot leger over Aken naar Nederland afzakken. Met „ijsselijk gewoel" viel hij met de vorsten VAN BEIJEREN, SAXEN, GULIK en CLEVE in Gelderland om KAREL VAN EGMOND het, in hun oog, onwettig bezit van zijn hertogdom te ontrukken. In twijfel welk punt van aanval te kiezen, daar ieder der vorsten de hem toegezegde plaatsen het eerst wilde aantasten, verdeelde zich het leger — eene gelukkige omstandigheid voor de Gelderschen — een gedeelte wendde zich naar het Roermondsche en trok op het dorp Echt aan, om het in de nabijheid liggende slot te veroveren.

Het is ligtelijk te begrijpen welk een schrik en angst de inwoners en ook VEIT en de zijnen overmeesterde. Velen vlugtten naar de naburige dorpen Roosteren en Maesbracht, andere verborgen zich met hunne tilbare have in het uitgestrekte Echterwald; terwijl eenigen der aanzienlijksten, waaronder ook VEIT met zijn gezin, eene toevlugt zochten op het vrij sterke slot van Echt, hopende dat eer dit kon worden veroverd, de dappere hertog KAREL den vijand zou hebben aangetast en verdreven.

Een somber vertrek, met verroeste wapens en oude vermolmde meubelen opgevuld, in een zijvleugel van het hoofdgebouw, was aan VEIT en de zijnen door den burgheer ingeruimd. Hier sleten vooral de vrouwen droeve en angstige dagen. WILBERT gevoelde thans wel den lust opkomen om bij den dreigenden nood op nieuw zijn zwaard den landvorst aan te bieden, doch de zorg voor de zijnen, toen de Duitschers het land van Kessel inrukten, zoowel als zijn eenmaal genomen besluit, weerhield hem om hem in het gevaar, waarin zij zoozeer de hulp van zijnen krachtigen arm konden behoeven, dien onstuimigen drang des harten te volgen.

Weldra bleek het, tot schrik dergenen die zich op het slot bevonden, dat de vijand zich hiervan wilde meester maken eer hij verder voortrukte. De burgt werd opgeëischt, doch eene kloekmoedige weigering was het antwoord. Toen volgde eene nauwe belegering, want het slot was sterk en de kleine bezetting hoopte op de spoedige komst van hertog KAREL. Dagelijks werden de muren gebeukt door stormrammen en de torens beschoten, terwijl kogels en steenen menschen wondden en huizen verpletterden. Weldra waggelde het kasteel op zijne grondvesten en begon men van binnen te wanhopen aan deszelfs behoud. WILBERT was de ziel dezer verdediging. Op muren en transen, plein en torens, op iedere plaats was

het gevaar het grootst en de hulp het noodigst was, zag men hem door woord en daad bemoedigen en helpen. VEIT was ijverig bezig geweest om steenen en andere verdedigingsmiddelen aan te brengen; GUDULA had bijna onophoudelijk gejammerd en EGBERTHA veel en vurig gebeden, terwijl zij overigens eene bewonderenswaardige kalmte toonde en de gekwetsten met onvermoeiden ijver verpleegde en vertroostte.

Nu men overtuigd was dat alles was verloren, en men van den verbitterden vijand het ergste vreesde, werd er beraamd dat in den eersten donkeren nacht de belegerden in stilte zouden trachten te ontvlugten. Door de duisternis begunstigd, waren reeds de burgheer, de bezetting en een groot deel der burgzaten door eene achterpoort ontkomen. Juist riep WILBERT, die den aftogt geregeld had, zijne ouders en EGBERTHA, om zich thans ook naar buiten te spoeden en wenkte eenige gewapende dienaren om hen te geleiden, toen een luid geschreeuw en schieten hen met schrik deed ontwaren dat de vlugt door den vijand was ontdekt. Aanstonds ijlde WILBERT naar de poort, om, nu de aftogt onmogelijk was, ten minsten den vijand buiten te houden. Maar het was te laat; reeds stormden de Duitschers de geopende poort binnen.

— Hierheen, moeder, vader, EGBERTHA!" riep WILBERT ontsteld en voerde hen met den grootsten haast, over het plein weder het slot binnen. Doch de Duitschers zaten hen op de hielen. Wel bereikten zij vóór hen den gang, maar konden de zware deur niet tijdig genoeg sluiten. Een vijandelijk bevelhebber drong binnen, door de zijnen gevolgd. WILBERT, ziende dat hij hen niet buiten het slot kon houden, trok zijn zwaard en versperde den vijand den verderen doorgang, tot VEIT met de vrouwen eene kamer had bereikt waar zij zich konden opsluiten.

Één oogenblik nog verdedigde WILBERT het terrein, toen viel hij, door een zwaardslag op het hoofd getroffen, bedwelmd, neder en over zijn ligchaam drongen de Duitschers naar binnen.

Met het zwaard in de vuist stormde de hoofdman de kamer in, waar VEIT zich met beide vrouwen bevond. Nauwelijks had hij echter de deur geopend, of als roerloos bleef hij plotseling staan. Daar stond EGBERTHA voor hem met gevouwen handen, in al de liefelijkheid harer jeugd, met eene smeekende uitdrukking op het fijn, edel gelaat en in het zachtblaauw oog.

— Heer! sprak zij, „heb erbarmen met mijne ouders."

De hoofdman liet het zwaard zakken.

— Vrees niet, jonkvrouw! zeide hij, en wenkte de zijnen om terug te treden. Doch dezen, verbitterd en opgewonden door de ontvlugting van zoovelen, lietene en dof gemompel hooren. „Geen kwartier! weg met de verraders!" klonken verscheidene stemmen.

Toornig en dreigend blikte de hopman zijne bende aan. „Terug! Wee hem, die mijn bevel veracht!" riep hij met geweldige stem en het zwaard dreigend opgeheven.

Een reusachtige rotmeester drong daarop de anderen vooruit.

— Hopman! zeide hij, zijn bevelhebber trachtende voorbij te dringen; „er is geen reden om deze vijanden van zijne keizerlijke majesteit te ontzien, en wat in deze kamers is, behoort onze bende wien de plundering is verzekerd

— Ziedaar, rebel!" bulderde de hopman met vlammend oog, en door een zwaardslag getroffen, zonk de rotmeester gewond ter neder. „Lát," riep hij, gebiedend de overigen terugwijzende, „dat wacht den eersten die het nog waagt zich te verzetten."

Nu weken de anderen morrend terug.

— Wees gerust, jonkvrouw!" herhaalde de hopman, zich tot EGBERTHA wendende, „gij en de uwen staan onder mijne bescherming. Grendel de deur. Ik ga orde stellen in het slot en keer straks terug."

— De Heer zegene u met Zijne genade," sprak de ontroerde EGBERTHA met dankbaren blik, terwijl VEIT en GUDULA om strijd hunnen dank aan den edelmoedigen man betuigden.

— Maar, mijn broeder! mijn zoon! Waar is hij?" riepen zij uit en wilden de kamer verlaten.

— Blijf! als uwe veiligheid u lief is," zeide de hopman. „Daar is een jongman in den gang gevallen, doch welligt niet doodelijk gewond. Ik zal hem hierheen laten voeren.

(*Wordt vervolgd.*)

BENOEMINGEN BESLUITEN enz,

JAVASCHE COURANT

van den 24sten October 1860 No. 84.

TELEGRAM.

BENOEMD:

Tot commies controleur bij de in- en uitgaande regten te Batavia. Schouten, commies ontvanger te Cheribon.

Tot adjunct boekhouder bij den ontvanger der in- en uitgaande regten te Batavia. Willems, commies aldaar.

HERSTELD:

In activiteit de architect bij 's lands burgerlijke openbare werken P J. Dumoulin, onlangs teruggekeerd uit Nederland, met bepaling dat hij werkzaam zal zijn te Soerabaya.

EN

De aspirant ingenieur Overgaauw Pennis, met bepaling dat hij werkzaam zal zijn te Samarang.

ONTSLAGEN:

Eervol, de 1ste Luit. der infanterie J. G. Leeuwen.

BENOEMINGEN, BESLUITEN enz,

JAVASCHE COURANT

van den 20sten October 1860 No. 84.

Bij beschikking van Zijne Excellentie den minister van staat, minister van kolonien, van den 18den April 1860. La A, no. 2, is aan den Oost-Indischen ambtenaar, met verlof in Nederland, F. Yske, laatstelijk 2de kommies bij de directie van financien, verleend eene verlofs-verlenging voor den tijd van zes maanden.

Civiel Departement.

ONTSLAGEN:

Uit 's lands dienst, met behoud van regt op pensioen, de ambtenaar op wachtgeld, J. P. Brouwer, laatst deurwaarder bij den raad van justitie te Batavia.

BENOEMD:

Tot kommies controleur der inkomende- en uitgaande regten, tevens havenmeester te Pasoeroean, de kommies boekhouder bij den ontvanger der inkomende- en uitgaande regten te Soerabaija, J. Raaf.

TER ALGEMEENE SECRETARIE.

Tot eerste kommiezen, mr. P. A. Matthes en jhr. mr. H. L. Wichers, ambtenaren der eerste klasse ter beschikking van den algemeenen secretaris.

Tot tweeden kommies, de derde kommies G. H. van Zijll de Jong, met bepaling, dat hij als zoodanig wordt toegevoegd aan den secretaris van den raad van Nederlandsch-Indie.

Tot derde kommiezen, de geemploijeerden ter algemeene secretarie P. C. G. Philips en jhr. J. H. Hora Siccama

BIJ DE DIRECTIE DER BURGERLIJKE OPENBARE WERKEN.

Tot derden kommies, de klerk bij dat bureau A. N. Dinger.

Tot kommies bij den adsistent-resident van Madura. J. Nettekoven, laatstelijk kommies tevens griffier bij den landraad te Billiton.

Schutterijen, enz.

ONTHEVEN:

Eervol, van de verdere waarneming der betrekking van instructeur bij den barissan te Pamakassan, de gepensioneerde kapitein der infanterie J. Pieplenbosch.

BENOEMD:

Tot instructeur bij den barissan te Sumanap, de met de waarneming dier betrekking belaste gepensioneerde kapitein der infanterie J. Baudoin.

Tot instructeur bij den barissan te Pamakassan, de gepensioneerde kapitein der infanterie A. A. Yske.

Militair Departement.

VERLEEND:

Een tweejarig verlof naar Nederland, wegens ziekte aan den eersten luitenant der infanterie E l' Honoré.

BEVORDERD:

BIJ HET WAPEN DER INFANTERIE.

Tot majoors:

Bij het 15de bataillon, de kapitein, chef van den staf van Sumatra 's Westkust en onderhoorigheden, F. G. Hoffmann.

Bij het garnizoens-bataillon der Lampongsche districten, de kapitein, chef van den staf der Westerafdeeling van Borneo, A. J. E. Diemont.

Bij het garnizoens-bataillon van Palembang (Tebing Tingie), de kapitein J. H. Moorrees, van het 14de bataillon.

Tot kapiteins:

Bij het 5de bataillon, de eerste luitenant-adjudant F. Hubeek, van het 4de bataillon.

Bij het 7de bataillon, de eerste luitenant C. W. H. Thelen, van het garnizoens-bataillon van Sumatra's Westkust en onderhoorigheden;

Bij het 8ste bataillon, de eerste luitenant, plaatselijke adjudant te Willem I, J. J. van Roij;

Bij het 11de bataillon, de eerste luitenant P. H. Verberne, van het bataillon;

Bij het 14de bataillon, de eerste luitenant G. J. W. van Rhijn, van het 1ste bataillon;

Bij het 16de bataillon, de eerste luitenant J. J. G. Hennequin, van het garnizoens-bataillon van Sumatra's Westkust en onderhoorigheden.

Tot eerste luitenants:

Bij het 1ste bataillon, de tweede luitenant F. M. Muller, van het bataillon:

Bij het 2de bataillon, de tweede luitenant C. H. C. Dumont, van het bataillon;

Bij het 5de bataillon, de tweede luitenant J. B. Mack, van het bataillon.

Bij het 16de bataillon, de tweede luitenant H. A. E. Tromp, van het bataillon.

Bij het garnizoens-bataillon der tweede militaire afdeeling op Java, de tweede luitenant W. Z. Hempenius, van het bataillon;

Bij het garnizoens-bataillon van Sumatra's Westkust en onderhoorigheden, de tweede luitenant E. L. G. J. Verdooren, van het bataillon;

Bij het garnizoens-bataillon van Palembang, de tweede luitenants P. de Riemer en J. H. Knijff, beiden van het bataillon;

Bij het garnizoens-bataillon der Wester Afdeeling van Borneo, de tweede luitenant G. J. Gerritsen, van het bataillon.

Tot tweede luitenants:

Bij het 5de bataillon, de fourier R. J. G. M. de Bruijn.

Bij het 10de bataillon, de sergeant-majoor A. Hissink, de sergeanten J. M. van der Groen, W. Munder, R. H. Clarkson, W. Vassenr en A. W. H. Perelaer, benevens de fourier P. J. Meijboom.

Bij het 11de bataillon, de sergeant F. J. L. Walpot.

Bij het 12de bataillon, de sergeant-majoor K. H. A. Haack van der Goes, benevens de sergeanten C. J. Brusse en H. A. Gobius;

allen van de militaire school te Meester Cornelis.

BIJ HET CORPS GENIE EN SAPPEURS.

Tot majoor, de kapitein B. A. de Quaij, van het corps, thans met verlof in Nederland.

GOEDGEKEURD:

Dat aan de expeditie in de Zuid- en-Ooster afdeeling van Borneo.

ZIJN TOEGEVOEGD:

Aan den chef over de geneeskundige dienst, de officier van gezondheid der derde klasse J. M. de Jongh, P. C. van Goens en A. H. Dettingmeijer respectievelijk van het groot militaire hospitaal te Weltevreden, Willem I en Soerabaija.

Aan den chef der militaire administratie, de tweede luitenant kwartiermeester S. J. van Coeverden.

Dat door het Militair Departement.

IS GEPLAATST;

Bij het groot militair hospitaal te Willem I, de zich te Batavia ter beschikking bevindende officier van gezondheid der derde klasse C. A. Prins.

NEDERLANDSCH INDIE.

SOERABAYA, den 25sten October 1860.

— Eergister is door eene windhoos een huis omvergeworpen dat onder de dessa Modjorotto, regentschap Modjokerto, behoorde, hoewel het eenigzins afgezonderd stond. Bij dit ongeluk zijn twee menschen, moeder en kind, zwaar aan het hoofd gekwetst geworden, ofschoon men hoop voedt bij eene zorgvuldige behandeling beiden in het leven te behouden.

— In den ochtend van den 22sten dezer werd in de dessa Bero, adst.-residentie Sidho-Ardjo, de inlander Pasemok

aan eenen boom hangende gevonden. Teekenen van geweld waren er niet, en is er geen reden te vinden waarom de man, die altijd een rustig ingezeten der dessa was geweest, zich aldus van het leven heeft beroofd.

BILLITON, (September.) — De gezondheidstoestand der inlandsche bevolking en der chinesche mijnwerkers was naar wensch. Er viel weinig regen. De ladangs waren gedeeltelijk beplant. De mijnwerkers hadden geen water, waardoor het mijnwerk stil stond. Op de hoofdplaats Tandjong Pandan kostte de rijst ƒ 7, per picol. Verscheidene boeginesche praauwen hadden dit graan aldaar aangebragt. Den 11den was van het hoofd der Lepar-eilanden berigt ontvangen, dat hij op zijne terugreize van Tandjong Pandan naar Lepar op den 5den te voren, in den middag, een brandend schip had gezien op de hoogte van Poelo Pongo, op de zeekaarten voorkomende onder den naam van Poeloe Liat, ten westen van Billiton. De brand had tot 's morgens 4 uur aangehouden. Ongeveer te 5 ure 's morgens van den 6den was hij de plaats genaderd en bespeurde hij bij het aanbreken van den dag, dat het schip na tot de waterlijn te zijn afgebrand, gezonken was. Op eenigen afstand lagen twee groote schepen ten anker, waarop waarschijnlijk de bemanning was overgegaan. Dienzelfden dag werd het hoofd der policie met eenige seka-praauwen derwaarts gezonden wanneer het nader bleek, dat alles tot de waterspiegel was afgebrand.

(*J. C.*)

CHINA.

Met de stoomer *Pekin* zijn zeer belangrijke tijdingen aangebragt. De inname der Taku-forten schijnt niet voldoende te zijn geweest om de Chinesen tot reden te brengen; het doortrekken der geallieerden naar Peking wordt tegengewerkt. Uit de *Overland register* ontleenen wij de volgende bijzonderheden:—

Met de vorige mail werd berigt gegeven van de overwinning die de geallieerden op de keizerlijken te Taku hadden behaald. Sedert die gebeurtenis greep er niets bijzonders plaats. Het geheele verlies door de Britsche magt voor Taku geleden is iets minder dan vroeger werd opgegeven; het aantal gewondden en gesneuvelden bedraagt 203, waarvan slechts 22 gedood. Het verlies der Chinezen wordt geschat op drie à vier duizend.

In de laatste veertien dagen is er dus weinig gebeurd wat onmiddellijk den oorlog betreft; dat tijdperk is echter rijk geweest aan gebeurtenissen welke konden worden verwacht, na hetgeen had plaats gehad en waarvan bij de vorige mail melding werd gemaakt. Daar de staat van zaken in al de zuidelijke havens van weinig belang is te achten, hebben wij voorgenomen om ons geheel bezig te houden met de meer ernstige voorvallen in het noorden.

Na den val der Taku forten en nadat de keizerlijke commissarissen verklaard hadden genoegen te zullen nemen met die voorwaarden welke hen door de overwinnaars zouden worden voorgesteld, verkeerde men algemeen in de hoop dat de oorlog geëindigd was, en dat de oplossing der Chinesche moeijelijkheden op handen was. Hoe weinig gegrond die hoop was toont ons de geschiedenis der laatste veertien dagen.

De haarkloverij der Chinesche commissarissen om tijd te winnen, daar zij bij den val der Taku-forten nieuwe instructien hadden gevraagd, is minder verrassend dan dat de geallieerde commissarissen zich door een uitstel hebben laten om den tuin leiden. Nadat er tien of twaalf dagen waren verspild met het houden van beraadslagingen, in welke alles werd overgelaten aan de keizerlijke commissarissen, zelfs de bepaling van het bedrag der schadeloosstelling voor oorlogskosten, begon men te merken dat dit alles tot niets anders diende dan om het oprukken naar Pekin te beletten; de commissarissen erkenden bovendien dat zij niet de minste magtiging hadden om te onderhandelen, zoodat hun doel duidelijk voor den dag kwam. In dien tusschentijd was den verslagen Tartaarsche generaal gelegenheid gegeven om zijne ontbondene magt weder bijëen te trekken, ten einde daarmede den opmarsch naar Pekin zoo mogelijk te beletten; dit gedaan zijnde erkenden de commissarissen dat zij niet bij magte waren om een tractaat te sluiten.

Welligt zouden de voorstellen der keizerlijke commissarissen ten uitvoer zijn gelegd, en zou ook de schadeloosstelling betaald zijn geworden, wanneer de geallieerden er van hadden afgezien om naar Pekin opterukken; hetzelfde gebeurde bij het einde van den laatsten oorlog met Canton en het is nog eene groote questie of de keizer van China wel iets weet van de schadeloosstelling die voor die stad is betaald, of zelfs van het tractaat hetwelk na de inname der stad werd gesloten.

Waarschijnlijk is zoowel met de Engelsche als met de Amerikaansche tractaten bedrog gepleegd, en wanneer men zich herinnert welke ontvangst de ambassade der Vereenigde staten in het vorige jaar ten deel viel, komt men bijna tot de overtuiging dat er fraude in het spel moet zijn gepleegd.

Het is waar, deze tractaten mogen geldig zijn of niet, sedert den aanvang van den strijd van het keizerlijke gouvernement tegen de indringing van buiten verdedigt hij zich ook wanhopig voor zijn eigen bestaan; men mag wel aannemen dat het penseel met vermillioen, hetzij die door eene keizerlijke dan wel door de hand van eenen ondergeschikte wordt bestuurd, even weinig kracht aan een tractaat zal geven; het eenige wat nog verwondering zou kunnen baren is, dat de geallieerde ambassadeurs, die besloten hebben om zich met geweld eenen doortogt te banen tot den keizerlijken troon, daarin verhinderd zijn geworden door dezelfde diplomaten die nog in elk geval een excus hebben weten te vinden voord niet nakoming der verpligtingen waartoe zij zich hadden verbonden.

Dit is nu echter het geval niet. Lord Elgin heeft zich op weg begeven naar Pekin, niet voorafgegaan door eene eenvoudige eerewacht, zooals vroeger was overeengekomen, maar door de geheele beschikbare magt van beide legers; hij heeft bepaald geweigerd om, met wie ook, in onderhandeling te treden, als alleen met den keizer in persoon, en wel te Pekin.

De troepen zijn op weg en bevinden zich misschien nu reeds voor de stad. Het is een stoute stap, en welke opinie sommigen ook mogen hebben omtrent de al of niet bevoegdheid van eenen gewapenden inval, in een land hetwelk daartoe geen reden heeft gegeven, de stoutheid der invallende geallieerde magt sluit iets heldhaftigs in zich. Dat het geallieerde leger niet tot Pekin sou kunnen oprukken, daaromtrent bestaat weinig twijfel; de Chinezen zijn nog ver ten achter in het oorlog-voeren; zij beschouwen dit dan trouwens ook eenvoudig als eene slagting, en, berokkenen zij hunne tegenstanders nadeel, gewoonlijk halen zij daarmede hunne eigene vernietiging op den hals; en toch moeten de moeijelijkheden waarmede de geallieerden hebben te kampen, vermeerderen met elke mijl die zij verder van de zee zich verwijderen. Dit ongemak begint zich reeds te openbaren door de desertien bij het koelie-transport-corps; die tak van de dienst wordt dan ook nu zoo impopulair als hij vroeger eene goeden naam had toen de operatien zich nog de nabijheid der zeekusten bepaalden.

De diensten bewezen door de chinesche koelies zijn van dien aard, dat zij door niemand dan door hen zoo zouden kunnen worden verrigt; nu kan men het hen trouwens wel niet kwalijk nemen dat zij weigeren om mede te gaan met eene expeditie, die hen blootstelt aan de wraak van hunne landgenooten.

Volgens de laatste berigten had het leger reeds twintig mijlen op den weg naar Pekin afgelegd, zonder eenigen den minsten tegenstand te ontmoeten. Het is nutteloos om te berekenen wat het vervolg zal zijn, nu de kansen gelijk staan, hetzij de keizer wil vechten, een tractaat sluiten of dat hij op den loop gaat. Slechts eene zaak is zeker en dat is, dat het geallieerde leger zich met geweld eene doortogt naar de hoofdstad zal banen. als wanneer een der drie bovengenoemde mogelijkheden zal moeten gebeuren.

Met betrekking tot de zaken der rebellen te Shanghae is het vooruitzigt nog zeer donker. De gevoelige les welke zij hebben ontvangen, schijnt hen te hebben genezen van de verbeelding dat zij van de politiek der christenen iets hadden te verwachten. Zij zijn uit den omtrek van Shanghae vertrokken en zij schijnen voornemens om den oorlog tegen de afgodendienst voorttezetten, onafhankelijk van den invloed van buiten. De invloed der insurgenten onder het volk heeft eenen gevoeligen knak gekregen, zoo zeer als zij vroeger door het volk geholpen werden hebben zij thans van hen te lijden. De slagting heeft reeds eenen aanvang genomen, en wij hooren reeds van verbrande en geplunderde dorpen, welke dit lot alleen daaraan hebben te danken, dat zij zich aan de zegevierende insurgenten hadden onderworpen toen deze naar Shanghae opmarcheerden.

Eene nederlaag van hen voor Shanghae zou niets hebben beteekend, wanneer de keizerlijke troepen daar oorzaak van waren geweest, doch nu zij eene zoo duchtige les van de geallieerden hebben ontvangen, is hunne zaak hopeloos geworden. De sterkte der rebellen bestond daarin dat zij van meening waren te sympathiseren met de christennatien die met het keizerlijke gouvernement in strijd waren gewikkeld; de gebeurtenissen te Shanghae hebben echter aangetoond dat de rebellen den handel nog veel meer nadeel berokkenen dan de Tartaren. Niet onwaarschijnlijk dat het noodig zal zijn om eenen gewapende inval te doen in het door de rebellen bezette land, en dat wel ter wille van den handel.

Staatkundig beschouwd is de verdrijving der rebellen van Shanghae, of zelfs een togt tegen hen op hun eigen grondgebied, van weinig beteekenis te achten.

Uit de zuidelijke havens valt niet veel wetenswaardigs te melden. Te Canton blijft alles rustig, en het gerucht als zouden de rebellen in de provincie zijn getrokken, is een verzinsel van iemand die er belang bij had om de rijst, enz. in prijs te doen stijgen.

Kort na de aankomst van Lord Elgin te Tientsin kwam aldaar ook aan Kweiliang, vergezeld door twee andere keizerlijke commissarissen- HANG-FU, de onderkoning van Chili, die in het vorige jaar op weg was om den heer Bruce te ontmoeten, en HANGCHU, vroeger te Canton geplaatst tot regeling met de vreemdelingen van de nieuwe in-en uitvoerregten —; zij kwamen daar om de zaken te regelen. De onderhandelingen duurden eenigen tijd en werd er besloten dat Lord Elgin naar Pekin zou gaan, vergezeld door eene eerewacht van vijf honderd man. Later bleek het dat de heer Parker en Lord Elgin met al hunne bekwaamheid hunne biefsteak hebben gebraden alvorens zij die hadden gekocht, doch een elk vertrouwde dat de geheele zaak geregeld was, en werd daaromtrent niet den minsten twijfel gevoed. Eensklaps bleek het echter dat de staat der zaken niet was zoo als men vroeger had vooronder steld. Volgens eenigen moet Kweiliang hebben voorgegeven dat hij de magt niet had om eenig nieuw tractaat of overeenkomst te Tientsin te teekenen, dat hij dit alleen kon doen in eene plaats aan de Peiho rivier, op vijftien mijlen afstands van Pekin. Meer waarschijnlijk is echter het verhaal, dat eene onmiddellijke uitbetaling werd gevorderd van vijf millioen thails, als een eerste gedeelte der overeengekomen som tot schadeloosstelling van oorlogskosten, waarop Kweiliang moet hebben verklaard dat het keizerlijke gouvernement de middelen niet had om die som te geven, en dat ook hij de betaling daarvan niet mogt beloven. Hoedanig dit nu ook moge zijn, de uitslag daarvan was dat, zooals wij boven hebben gezien, de geheele magt der geallieerden naar Pekin oprukte. Te Tientsin werden een aantal koelies aangenomen tot het overvoeren der bagage, doch deze zijn gedeserteerd, en men zegt zelfs dat een gedeelte van de goederen van Lord Elgin daardoor is verloren gegaan.

Het is volstrekt onmogelijk om te voorzien of bij de nadering van Pekin ook eenigen tegenstand zal worden geboden door de Chinezen. Men zegt dat er zich te Toongchow eene groote magt Tartaren bevindt, en dat er op den weg verscheidene versterkte kampen zijn, en dat er welligt onder de muren van Pekin eenen bloedigen strijd zal plaats hebben.

De bevolking verkeert in de laatste twee dagen in groote onrust; zij, die diensten hebben bewezen door de levering van provisien, enz. hebben het hazenpad gekozen doordien zij vreezen dat wij het onderspit zullen delven, als wanneer zij als verraders zouden worden gestraft. Bagagewagens en koelies zijn bijna niet meer te verkrijgen.

De heer Parker heeft het geluk gehad om een commissariaat te ontdekken, hetwelk in de behoeften van het leger van San-kolin-sin voorzag. Hij wist dit kantoor voor de dienst der geallieerden te winnen, hetwelk voor de ondernemers vrij wat verkieslijker is, daar zij ten eerste zekerheid van betaling en ten andere veel meer winst hebben.

12 September. De voorhoede van het leger heeft den 10 IJang tsun ijeh bereikt, en aldaar tot den 11 vertoefd om reden de hevige regens den verderen marsch moeijelijk maakten. Van daag rukken de troepen naar Nan-tsi-wan op, en van daar naar Ho-se-woo, hetwelk op 120 Le van Tientsin is gelegen. Verscheidene als ambtenaren gekleedde personen kwamen hen te gemoet, en beproefden hen tot den terugtogt te bewegen, onder voorgeven dat mandarijnen van hoogen rang op weg waren om te onderhandelen. De drijvers der bagage-wagens zijn bijna allen weggeloopen, waardoor de togt naar Toong-chow aanmerkelijk zal worden vertraagd. Te IJang-tsun-ijch, hetwelk aan de Peiho ligt, zal worden beproefd om booten te verkrijgen. Het weder is zeer schoon en de wegen zijn droog.

Volgens de laatst ontvangen tijdingen is de keizer tot rede gekomen, en heeft hij bepaald dat er commissarissen van zijne zijde de afgevaardigden der geallieerden zouden ontmoeten te Tungchow, welke plaats zes of tien mijlen van Pekin is verwijderd. Er zijn echter geene commissarissen verschenen, maar wel eenige als ambtenaren uitgedoschte personen. Lord Elgin heeft nu echter bepaald besloten om op geene andere plaats dan te Pekin te onderhandelen.

SCHEEPSBERIGTEN.

Vertrokken Schepen van Soerabaya.

Datum.	*Vlag.*	*Namen der Schepen.*	*Gezagvoerder.*	*Naar.*
October. 25	Nederlandsche	Stad Middelburg.	D. D. Ouwehand.	Nederland via Passoeroean.
" —	Nederl. Ind.	Stoomschip Prins van Oranje.	J. Prins.	Batavia.

In lading en in reparatie liggende Schepen te Soerabaya.

Vlag.	*Namen der Schepen.*	*Gezagvoerders.*	*Bestemming.*	*Agenten.*
Nederlandsche	Delftshaven.	Schaap.	In reparatie.	B. Kopersmit & Co.
"	Aegidia en Paulina.	Itz.	Amsterdam.	" " " "
"	Helmers,	A. Ressen.	Onbepaald.	E. Ten Brinck & Co.
"	Hendrik Ido Ambacht.	S. Bijl.	Rotterdam.	" " " " "
"	Stad Gouda.	des Ruelles.	Onbepaald.	" " " " "
"	Prins Fred. der Nederl.	C. C. de Witt.	Onbepaald	Schimmelpenninck & Co.
"	Amazone.	Abbink.	"	" " "
"	Hebe.	Kiehl.	Nederland	" " "
"	Fearnot.	Fabritius.	Onbepaald.	B. J. van Eck & CO.
"	van Oldenbarneveld.	L. Torleij.	Nederland,	" " " " " "
"	Joan.	La Seur.	"	" " " " " "
Hamburg.	Dorothea.	Gantschow.	In Reparatie.	Mathieu Ebbs Roys & Co.
Engelsche	Annie Archibald.	John Turneij.	Onbepaald.	J. F. van Leeuwen & Co.
Nederlandsche	Voorwaarts.	Kerkstra.	Nederland.	" " " " " "
"	Maria Elisa.	M. van der Putte.	"	P. Kervel & Co.
"	Mentor.	P. P. Duinker.	Amsterdam.	" " " "
Pruissische	Von der Heijdt.	J. Neumann.	Falmouth.	" " " "
Nederlandsche	Bellatrix.	A. P. Sandberg.	Amsterdam.	Fraser Eaten & Co.
"	Salatiga.	H. G. Biesthorst.	Rotterdam.	Anemaet & Co.
Engelsche	Esther.	T. Osborne.	Europa.	Adam & Co.
Nederlandsche	Billiton.	Ten Zeldam Ganswijk.	Nederland.	Hill Broekman & Co.
Nederlandsche	Joan Melchior Kemper.	Salm.	"	Mc Lennan & Co.

Aan- en Uitvoer te Soerabaya op den 24sten October 1860.

UITVOER.

Naar Riouw en Singapoer per het Ned. Ind. schip *Oosterling Ingsoen*, gezagv. TAN TIK HOK.

25 picols genitrie, 55 picols katjang-olie, 150 picols sinker, 900 picols olie-koeken, 240 picols groenekatjang, 90 picols aardekatjang, 22 leggers arak, 12 picols kapook, 150 picols katjang, 62 picols klapper-olie, 8300 picols rijst, TAN TIN LAN; 40 fusten arak, P. KERVEL & Co; 1 kist blikkenbakjes, JOAKIM & Co; 8½ picols genitrie, 3 kisten hoofddoeken, ƒ 500 aan spaanschematten, 6 vaten arak, 17 picols semanka pitten, 143.48 picols afgeknipt koperduiten, DIVERSE PERSONEN.

Marktprijzen.

SUIKER ƒ 15¾.—
RIJST (CARGA) ƒ 130 @ ƒ 140.—
Id. (WITTE) ƒ 160 @ ƒ 175.—
ARAK ƒ 45 @ ƒ 46.—
ROTTING ƒ 7 @ ƒ 8.—
WISSELKOERS 101½ @ 102 %

PROTESTANTSCHE EEREDIENST.

Zondag den 28sten October 1860.
's Morgens te half negen ure.
Ds. VAN STEEDEN.
Bevestiging van een Ouderling en van een Diaken.

ROOMSCH-KATHOLIEKE EEREDIENST.

Zondag den 28sten October 1860.
Eerste H. Dienst te 7 ure.
De Hoogmis te 8½ ure.
Het Lof 's avonds te 6½ ure.

Voor ieder in dit blad voorkomend artikel, hetwelk van geene onderteekening is voorzien, stelt de Redactie zich verantwoordelijk zoolang door haar geen ander schrijver wordt opgegeven.

GEDRUKT BIJ LE ROY & CO TE SOERABAYA.